

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 64.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790152336/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Saa? mener Du? sagde Felix, og skyndte sig at tænde den. Men det er paa dit An og Tilsvaer.

Men hvor De er nydelig iaften, sagde Augusta, der længe havde beundret hans nye Kjole.

Felix blev glad.

Ja, sagde Vilhelm, han har gjort sig Umage med sit Toilet; han skal ogsaa hen og gjøre Ulykker.

Aa, afbrød Felix, det er et gyseligt flaut Ord, og her anbragt paa yderst urette Sted. Ikke sandt, Augusta? Vilhelm veed overmaade godt, at jeg ikke har saa dumme Indbildninger; men at jeg gaaer i Selskab iaften, ligesaa forknyt som en Skoledreng, der skal op med sin Lectie.

– O nei, De maa ikke spytte paa Gulvet, udbrod Augusta ængstelig, da hun saa Felix gjøre en truende Bevægelse.

Maa jeg ikke, sagde han forknyt; tilgiv mig, jeg vidste det ikke. Hør Du, vedblev han til sin Ven, det er igrunden noget generet; men man har maaskee godt af at vænne sig lidt til Orden. Jeg troer jeg vil komme lidt op til Dig, for at blive dresseret. Men gaae nu ind og klæd Dig paa, saa at vi kunne komme afsted.

De vil vist mere Dem godt iaften, sagde Augusta.

Ja, det tænker jeg ogsaa, svarede Felix; naar jeg blot først var der. Men denne Indtræden kan jeg ikke rigtig lide; – og bare der saa ikke kommer for mange.

O, hvad gjør det, meente Augusta. Jeg har engang været tilstede ved et stort Selskab; men der gik de omkring og talte og loe med hinanden uden den allerringeste Gêne.

Ja vist, sagde Felix; jeg veed nok, at et fiint Selskab igrunden ikke er anderledes end dem, vi holde paa Skydebanen; – det vil sige, nok noget, især paa Slutningen; men jeg mener blot, at det ikke er saa svært som man troer at føre sig fiint op.

Men det gjør De vel altid? spurgte Augusta alvorligt.

Ja vist, det forstaaer sig, især naar jeg er ædru; men undertiden naar jeg er ude paa Livets Kegelbane, saa er min Opførsel ikke den alleranstændigste.

Virkelig?

Nei; men nu troer jeg, jeg vil lade være at gaae paa Sold. Jeg kan ikke engang begribe, hvor jeg nogensinde har kunnet finde Fornøielse deri. O nei, der er Intet, der overgaaer at være i Selskab med

Emilie. Jeg var der i Tirsdags Eftermiddags; ja jeg har maaskee fortalt Dem det!

Ja, det har De rigtignok, svarede Augusta; men, vedblev hun godmodig, fortæl De det kun igjen.

Nei, sagde Felix ædelmodig, nei, naar De har hørt det, saa veed jeg, at det vil kjede Dem. Men jeg troer ikke, jeg har fortalt Dem, hvorledes hun gaer klædt.

Nei, o fortæl.

Hun er henrivende.

Og nu gav han en omstændelig Beskrivelse af hendes Costume, hvilken Augusta fulgte med megen Interesse, og undertiden kom tilhjælp med et eller andet teknisk Udtryk. Tilsidst fandt han det, for større Tydeligheds Skyld rigtigst, at lade Illustrationer følge sit Foredrag, og leverede, da Vilhelm, som imidlertid var kommet til, havde skaffet de fornødne Requisiter, tre forskjellige, prægtigt udførte Portraiter af sin Elskede med og uden Hat og Schavl, til sin Vens store Fornøielse men til den beundrende Augustas udeelte Tilfredshed.

Naa, nu kunne vi maaskee gaa, sagde endelig Flint.

O, det var herligt, udbrod Felix; men nu svarer Du for, at vi ikke komme for tidligt, man maa ikke mærke, at jeg aldrig før har været i fiint Selskab. Saa farvel, kjære Augusta, vedblev han, da han havde slængt sin Kappe om sig. Skynd Dig nu, Vilhelm, thi jeg er færdig at springe ned af Trappen af bare Henrykkelse.

Hør, vedblev han, da de vare paa Gaden, jeg kan neppe ret tænke mig, at jeg inden et Qvarter skal være i hendes Selskab, tale med hende, høre hende synge, og lee, – hvor hun leer smukt, ikke sandt Vilhelm?

Ja, det kan jeg maaskee indrømme; men tal ikke om hendes Sang, den har ikke stort at betyde.

Ikke stort at betyde, siger Du? Er Du forrykt? jeg har aldrig hørt nogen Sangerinde med saadan Henrykkelse. Ikke stort at betyde? og hvad kalder Du denne vibrerende Stemme, som bragte mit Blod i saadan Feberhede, at jeg ikke kunde lade være at møde hendes Hænder paa Tangenterne, og ikke var istand til at rive mine Øine bort fra den ene af hendes Sidekrøller, der vuggede sig paa hendes Kind, og undertiden, naar hun bøiede Hovedet for at see i Noderne, sneg sig til at hvile sig paa hendes Bryst.

Ja, alt dette tænkte jeg ikke paa, sagde Vilhelm tørt, men siig mig,